20/06/2019

“Βλέπει ξαφνικά σαν όραμα μπροστά της μέσα σε μια λάμψη την εικόνα της μορφής του αγίου Ραφαήλ”

/ Γνώμες

Θεραπεία καρκίνου μέ μεταστάσεις.Ολα ξεκίνησαν τον Μάρτιο του 2001, διηγείται ο Λάμπρος Θεοδωράκος, ετών 31, κάτοικος Βάθης Ν. Κιλκίς. Αναγκάστηκα νά πώ στούς δικούς μου ότι είχε διογκωθεί ο ένας όρχις και υπέφερα. Μέχρι τότε δέν υπολόγιζα τον κίνδυνο, ντρεπόμουν και νά το πώ. Ξεκίνησε ένας Γολγοθάς γιά μένα. ‘Ηταν 7 Μαρτίου, όταν μου έκαναν εισαγωγή στήν Ουρολογική Κλινική του Νοσοκομείου Κιλκίς, στό οποίο υπηρετεί και η αδελφή μου Βασιλική ως νοσηλεύτρια. Εξετάσεις αίματος, αξονικές, υπέρηχος έδειξαν κατά 90% ότι ήταν από τις πιό άσχημες μορφές καρκίνου του όρχεος. Οι γιατροί πρώτη φορά έβλεπαν

τόσο διογκωμένο αδένα.

Η χοριακή γοναδοτροπίνη, μέ φυσιολογικό ανώτατο όριο το 5, σε μένα ήταν 1502! Γιά νά αποφευχθεί περαιτέρω επιδείνωση και μέ άλλες μεταστάσεις, έγινε αμέσως εγχείρηση στις 9 Μαρτίου, πρώτο-πρώτο χειρουργείο, μέ ολική ορχιδεκτομή του ενός όρχεος. Χειρουργός ο κ. Χασάκιολης. Οι γονείς μου Δημήτριος και Ελευθερία, απλοί και πιστοί άνθρωποι, δέν απελπίστηκαν, σε αντίθεση μέ την αδελφή μου, που λόγω της ιδιότητός της και των συζητήσεων μέ τους γιατρούς καταλάβαινε τη σοβαρότητα της καταστάσεως. Αμέσως μετά την εγχείρηση, η αδελφή μου μετέφερε το παρασκεύασμα στή Θεσσαλονίκη, στή γνωστή μας παθολογοανατόμο κ. Νικολαΐδου στό Νοσοκομείο «Παπανικολάου» γιά ιστολογική εξέταση. Στό σύντομο ταξίδι έκλαιγε και παρακαλούσε. Βλέπει ξαφνικά σάν όραμα μπροστά της μέσα σε μιά λάμψη την εικόνα της μορφής του αγίου Ραφαήλ, αλλά αμέσως χάθηκε. Το Σαββατοκύριακο 10-11 Μαρτίου ήταν εφιαλτικό γιά κείνην, περιμένοντας τα αποτελέσματα. Εγώ υπέφερα φρικτά. Σταματούσαν οι πόνοι μόνο όταν καθόταν δίπλα μου η Βασιλική, μ' έπιανε από το ένα χέρι, και από το άλλο κρατούσαμε σφικτά κι οι δυό από μιά εικόνα των τριών αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης, και παρακαλούσαμε· και μετά από λίγο πάλι μέ έπιαναν οι πόνοι! Κι αυτό, γιατί είχα την αρώστια πολύ καιρό. Κι όπως μου εξήγησαν αργότερα, έκανε μετάσταση και είχα μυοσκελετικούς πόνους.

Μεταστατικά παρουσίασα «μπλόκ λεμφαδένων» κοντά στό δεξιό νεφρό, άλλον έναν όγκο ψηλαφητό! Τη Δευτέρα βγήκαν τα αποτελέσματα της ιστολογικής, ήταν σεμίνωμα, καρκίνος χημειο-ευαίσθητος (αντιμετωπίσιμος μέ χημειοθεραπεία) και απ' αυτήν την άποψη όχι η χειρότερη μορφή καρκίνου. Η κ. Νικολαΐδου συνεννοήθηκε μέ την Διευθύντρια Γ΄ Χημειοθεραπείας του «Θεαγενείου» Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης γιά νά αρχίσω χημειοθεραπείες, τέλη Μαρτίου. Οι γιατροί πάντως έλεγαν, επειδή είχε περάσει πολύς καιρός, ότι ίσως νά μην ενεργούσε η χημειοθεραπεία και νά χρειαζόταν νέα επέμβαση, γιά νά αφαιρεθεί και ο μεταστατικός όγκος. 'Εκανα συνολικά πέντε «σχήματα» χημειοθεραπείας. Μετά από κάθε θεραπεία, πηγαίναμε εγώ, η μητέρα μου και η αδελφή μου στό Μοναστηρι του Αγίου Ραφαήλ στήν Γρίβα της Γουμένισσας, και μάς διάβαζαν Ευχή υπέρ θεραπείας.

Είχαν κρατήσει και το όνομά μου και μέ μνημόνευαν στις Λειτουργίες. 'Οταν πάλι πηγαίναμε οι τρεις γιά τη θεραπεία, ο πατέρας μου έβρισκε κάποιον συγχωριανό μας μέ αυτοκίνητο και πάντοτε ερχόταν στό Μοναστήρι εκείνος και διάβαζε Παράκληση γιά μένα. Συνέχεια προσευχόμασταν και κάθε μέρα που πήγαινε η αδελφή μου γιά το Νοσοκομείο περνούσε από το προσκυνητάρι έξω απ' τη Μητρόπολη, άναβε κερί και παρακαλούσε. Από τις χημειοθεραπείες έπεσαν τα

μαλιά μου, φορούσα καπέλο. Το Πάσχα ντράπηκα νά πάω στήν Εκκλησία, στά χάλια που ήμουν, έμεινα μέ τον πατέρα μου συντροφιά στό σπίτι. Στήν Εκκλησία πήγαν η μητέρα και η αδελφή μου. Τήν ώρα που ψέλνει ο Ιερεύς το «Χριστός Ανέστη», βλέπει η Βασιλική σε όραμα εμένα και τον πατέρα μου στό δωμάτιο νά μάς φωτίζει από πάνω ένα φως και ψηλά μέσα στό φως τον άγιο Ραφαήλ.

Πήρε πολύ κουράγιο απ' αυτό που είδε, διότι ήταν συνέχεια λυπημένη γιά την κατάστασή μου. Τήν άλλη μέρα, καθόταν δίπλα μου, νά μου δίνει θάρρος. 'Οπως αποκοιμήθηκα και προσευχόταν, βλέπει ολοζώντανα μπροστά της τον άγιο Ραφαήλ μέ τον άγιο Νικόλαο νά μέ πιάνουν από το κεφάλι και τα πόδια, νά μέ μεταφέρουν σε χειρουργικό τραπέζι, νά μέ χειρουργεί ο άγιος Ραφαήλ εκεί που είχα τον μεταστατικό καρκίνο μέ κανονική τομή, από την οποία έβγαλε ένα μαύρο ογκίδιο και το έδωσε στήν αγία Ειρήνη νά το πετάξει μακριά, ενώ ο άγιος Νικόλαος μου έβαζε λάδι στήν τομή. Ξύπνησα κι ένιωθα πότε τσιμπήματα πότε πόνους σ' εκείνο το σημείο!

Ηρθε ο καιρός γιά τη νέα αξονική τομογραφία, μετά την ολοκλήρωση των πέντε «σχημάτων». Η κ. Νικολαϊδου μάς έλεγε εντωμεταξύ ότι όλο και μίκραινε ο όγκος, όπως τον ψηλαφούσε η ίδια. Αποβραδίς η αδελφή μου δέν κοιμήθηκε καθόλου. Προσευχόταν, έκλαιγε, την έτρωγε η αγωνία. Τήν ώρα που πηγαίναμε γιά τη Θεσσαλονίκη, βλέπει πάλι σε όραμα τον άγιο Ραφαήλ μπροστά μας νά κρατάει μιά μαυρισμένη αξονική, νά την βυθίζει σε ένα δοχείο νερού, νά την πλένει και νά μάς την δείχνει ολοκάθαρη στό πάσχον μέρος, εκεί που ήταν προηγουμένως μαυρισμένη. Εκείνο τον καιρό είχε δει σε όνειρο και τη μακαρίτισσα γιαγιά μας Βασιλική και της είπε: «Προσεύχομαι κι εγώ γιά το Λάμπρο.

Μη νομίζεις ότι οι πεθαμένοι δέν προσεύχονται. Είμαι σε πολύ καλό μέρος. Ο Λάμπρος θά γίνει καλά» Κι ο πατέρας μου είδε τον άγιο Ραφαήλ μέσα στό σπίτι σε όνειρο και του είπε: «Μη στενοχωρείσαι, όλα θά είναι καλά»! Βγαίνω από τον τομογράφο, πηγαίνει η αδελφή μου στό γιατρό νά πάρει την αξονική και της λέει ο γιατρός: «'Αν δέν είχα την προηγούμενη, θά έλεγα ότι έχω αξονική απόλυτα υγιούς ανθρώπου»! Στό «Θεαγένειο» δέν πίστευαν ότι θά προέκυπταν τέτοια αποτελέσματα. Και στήν Ουρολογική του Κιλκίς οι θεράποντες γιατροί είπαν: «'Ηταν σάν νά έπεσες από ψηλά, από τον τελευταίο όροφο πολυκατοικίας, και το μόνο που έπαθες ήταν νά σπάσεις το χέρι σου», δηλαδή ασήμαντο το κακό. Είμαι απόλυτα υγιής.

(Επιλογή από το βιβλίο του Σεβ. Μητροπολίτου Γουμενίσσης,Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ. Δημητρίου «Θαύματα Αγίων – Σημεία Θεού».

Πηγή: http://agioritis.pblogs.gr/thaymata-ag-rafahl.html